Să nu înlăturăm ,,Liturghia catehumenilor” din Sfânta și dumnezeiasca Liturghie!

Motivând prin vocea unor profesori de Liturgică ,,că acest ritual nu mai corespunde niciunei realități din viața bisericească actuală”, ecumeniştii folosesc această „experienţă academică” pentru a încuraja ereticii să participe la Sfânta Liturghie ca unii ce au trecut de faza catehumenatului fără pocăinţă şi lepădarea de rătăcire! N-au ascultat nici măcar de îndrumarea părintelui Stăniloae care spune că: ,,nu numai considerații istorice pledează pentru menținerea acestei rugăciuni de ieșire a celor chemați, în Liturghie, ci și unele întemeiate pe realități cu totul obiective. Cei chemați încep să devină și astăzi o categorie reală. Au apărut din nou persoane care n-au fost botezate ca mici copii, dar care, trăind alături de credincioșii care frecventează biserica, intră și ei uneori în ea, și aceasta îi poate determina cu vremea să se boteze. S-au înmulțit apoi indiferenții de diferite grade care intrând uneori la o Liturghie se trezesc la credință, dar încă nu sunt pregătiți pentru Sfânta Împărtășanie”. Apoi, cuvântul ,,cei chemați, ieșiți” poate răsuna ca un avertisment pentru o mare parte din toți participanții la Sfânta Liturghie (n.n. – de ce nu şi pentru eretici?!).

Preotul Petre Vintilescu găsește că acest ritual de ieșire a catehumenilor nu mai are nici un sens: *,,Fapt este că acest ritual nemaicorespunzând nici unei realități din viața bisericească actuală, el rămâne nu numai fără înțeles pentru credincioși, dar chiar fără obiect pentru liturghisitori, care sunt obligați să se roage în (taină) ca Dumnezeu să facă vrednici de baia Botezului o categorie inexistentă de asistenți, pe care mai înainte i-a îndemnat la rugăciune, iar după aceea, la plecarea capetelor, la ieșirea din biserică. Deci, deși în favoarea menținerii ritualului de la finele Liturghiei catehumenilor s-au făcut diverse considerații sentimentale, totuși nu se poate contesta caracterul ei anacronic și că, găsindu-se golit de sens, prezența lui în Sfânta Liturghie de astăzi nu este decât efectul unei legi sau al unui proces mecanic de așa zisă ,,succesiune ereditară liturgică”*.

Dar aceasta ar însemna să înlăturăm și numele de *,,Liturghia catehumenilor”*, sau

,,a celor chemați”.

Noi socotim că **nu numai considerații istorice pledează pentru menținerea acestei rugăciuni de ieșire a celor chemați, în Liturghie, ci și unele întemeiate pe realități cu totul obiective. Cei chemați încep să devină și astăzi o categorie reală.** Au apărut din nou **persoane care n-au fost botezate ca mici copii, dar care, trăind alături de credincioșii care frecventează biserica,** intră și ei uneori în ea, și aceasta îi poate determina cu vremea să se boteze. **S-au înmulțit apoi indiferenții de diferite grade care intrând uneori la o Liturghie** se trezesc la credință, dar încă nu sunt pregătiți pentru Sfânta Împărtășanie. Desigur, prin aceste cuvinte nu li se mai cere nici acestora o ieșire propriu-zisă din biserică în acest moment, căci e bine ca ei să cunoască până la sfârșit ceea ce se săvârșește în Sfânta Liturghie. Dar ei încep din acest moment o **separare lăuntrică de cei ce vor înțelege și vor primi cu inima cele ce se vor săvârși în continuare.**

Într-un fel oarecare acești ,,chemați” ,,ies” din râul vieții liturgice care-i conduce pe cei credincioși până la unirea cu Hristos prin Sfânta Împărtășanie, deși în alt fel ei rămân și privesc, până la un grad, care poate deveni tot mai accentuat, participă la el.

Apoi, cuvântul **,,cei chemați, ieșiți” poate răsuna ca un avertisment pentru o mare parte din toți participanții la Sfânta Liturghie (n.n. – de ce nu şi pentru eretici?!).**

Mulți se pot întreba: e bine să rămân eu în această stare de nevrednicie de a mă împărtăși cu Trupul și Sângele Domnului? Oare am ajuns eu destul de departe, ca se nu fiu în realitate unul dintre cei ce se despart de cei mai înaintați în Hristos? **Conștiința trezită în ei, că sunt încă în categoria celor ce ar trebui să iasă, sau că sunt vrednici să se împărtășească, îi poate face să intre în miezul misterului liturgic. ,,***Anumite texte biblice se referă la importanța ce se acordă dintotdeauna intrărilor. Cel ce știe să intre și să iasă ,,cu vrednicie” este capabil să țină în mâinile sale destinația sa și a lumii”*. A nu fi conștient că nu ești vrednic să te afli undeva, înseamnă a nu fi în stare să-ți simți lipsurile, deci să te străduiești spre depășirea lor.

Astfel, într-un anumit sens, **fiecare participant la Sfânta Liturghie se poate simți un „chemat” și un „îndemnat” la o „ieșire” din pretenția că e un**

credincios deplin. Dar, pe de altă parte, **toți cei ce sunt botezați și nu sunt opriți de duhovnic să se împărtășească, pot înainta la acest final, iar ceilalți pot asista numai până la sfârșitul Sfintei Liturghii,** simțindu-se încă numai chemați, deci datori ,,să iasă" din categoria celor ce se pot împărtăși. Unii sunt astfel numai în stare de chemați, alții de chemați – credincioși, alții de credincioși, deși subiectiv și cei din urmă se pot simți credincioși – chemați. **Dumnezeu are înălțimi nesfârșite.** Chiar cei uniți cu El se simt chemați să urce și mai sus, sau încă incapabili de a urca mai sus, cum a arătat Sfântul Grigorie de Nyssa. Într-un fel, și credincioșii se pot simți încă în stare de catehumeni, în sens larg: în faza de învățătură.

Pr. Prof. Dumitru Stăniloae – *,,Spiritualitate și comuniune în Liturghia Ortodoxă", p. 350-352*